

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/104/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123434438
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123434438.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., IČO: 50 496 166, so sídlom Tolstého 20, Žilina, zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., IČO: 36 864 455, so sídlom Tolstého 20, Žilina proti žalovanému: 1/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava o zaplatenie 318,97 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 24.6.2024, č.k. 4C/20/2024-96, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 318,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 318,97 eur od 29.5.2023 do zaplatenia, všetko do 15 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 4 ods. 1, 2, § 4 ods. 4, § 11 ods. 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 318,97 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisťovňa žalovaného predstavujúcu nájomné za nájom náhradného vozidla poškodeného, ktorý nárok vyplývajúci z poistnej udalosti poškodený postúpil žalobcovi a uplatnená suma predstavuje rozdiel medzi nákladmi spojenými s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1 319,86 eur a plnením poskytnutým žalovaným vo výške 1 000,89 eur. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný na základe povinného zmluvného poistenia zodpovedá za škodu spôsobenú jej poisťovňou poškodenému, že protiprávnym konaním poisťovňa došlo ku vzniku škody na motorovom vozidle poškodeného, že vozidlo bolo opravované v servise, že poškodený si v dôsledku nemožnosti používať poškodené vozidlo prenajal náhradné vozidlo od 17.3.2023 do 27.4.2023. Ďalej nebolo sporné, že servis vystavil dňa faktúru na sumu 1 319,86 eur bez DPH za nájom prenajatého náhradného vozidla, ktorú nedoručoval poškodenému, ale žalovanému, a že opravené vozidlo vydal reálne poškodenému dňa 27.4.2023. Spornou skutočnosťou bola dĺžka doby nájmu vozidla, keď žalovaný uznal ako účelnú a opodstatnenú dobu 37 dní, teda od prevzatia vozidla na opravu do dňa 22.4.2023, pričom ďalších 5 dní nájmu náhradného vozidla až do skutočného, reálneho vydania opraveného vozidla poškodenému dňa 27.4.2023 neuznal a za obdobie 5 dní poistné plnenie krátil.

Zo strany žalovaného bola v rámci prostriedkov procesnej obrany namietaná účelnosť a nevyhnutnosť vynaložených finančných prostriedkov za prenájom náhradného motorového vozidla za obdobie od 22.4.2023 do 27.4.2023. Rovnako tak žalovaný krátil poistné plnenie z titulu rozdielu technických hodnôt vo výške 137,13 eur a poistné plnenie vo výške 27,69 eur z titulu zníženia 0,01 eur/1 km. Pokiaľ ide o výšku náhrady škody, súd prvej inštancie uviedol, že otázka skutočnej škody bola riešená už v rozhodnutí R 7/1992, v zmysle ktorého skutočnú škodu spočívajúcu v nákladoch na vypožičanie či prenájom vozidla, prevyšujúcich náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť iba v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie - nájom náhradného vozidla, ktoré zodpovedá vozidlu zadrživanému. V danom prípade nevyhnutná potreba žalobcu (právneho predchodcu) zadovážiť si náhradné motorové vozidlo po dobu, keď nemohol užívať svoje motorové vozidlo, nebola účastníkmi spochybňovaná.

3. Súd prvej inštancie nárok uplatnený žalobcom voči žalovanému posúdil ako nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého si poškodený môže uplatniť nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, pričom nárok na žalobcu prešiel z poškodeného postúpením pohľadávky. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu mal prvoinštančný súd za to, že táto je daná a bola preukázaná Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poistného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá sa stala predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného motorového vozidla, a to v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Bolo nepochybné, že poškodený sa dostal do situácie, kedy si bol nútený prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej poisťovateľom žalovaného. Žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil. Uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodeného stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať.

4. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že po ukončení opravy poškodeného vozidla servisom dňa 22.4.2023 odpadol dôvod na ďalší prenájom náhradného vozidla poškodeným za 5 dní do 27.4.2023, súd prvej inštancie uviedol, že je nepochybné, že poškodený sa o vystavení ukončení opravy vozidla nedozvedel dňa 27.4.2023, nakoľko vystavenie faktúry bolo oznamované výlučne žalovanému za účelom vystavenia krycieho listu, vozidlo nemal fyzicky vo svojej dispozícii a reálne ho mohol užívať až po tom, ako mu bolo vozidlo servisom reálne vydané. Poškodený si mohol reálne prísť do servisu vyzdvihnúť opravené vozidlo až 27.4.2023, čo aj urobil. Je teda nepochybné, že 5 dní od vystavenia faktúry po doručení krycieho listu servisu poškodený ešte dôvodne používal náhradné vozidlo v súvislosti so škodovou udalosťou, pri ktorej bolo poškodené jemu patriace motorové vozidlo a prenájom náhradného vozidla je účelným nájmom. Súd prvej inštancie poukázal na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej za skutočnú škodu sa považujú aj náklady za prenájom náhradného motorového vozidla. Jedná sa o výdavky, ktoré by poškodenému neboli vznikli, ak by mohol používať svoje motorové vozidlo, avšak v dôsledku škodovej udalosti bol z možnosti používať vlastné motorové vozidlo vylúčený. Skutočnosť, že žalovaný predmetnou faktúrou disponoval už dňa 22.4.2023 nič nemení na skutočnosti, že poškodený bol v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej došlo k poškodeniu jeho motorového vozidla, nútený používať náhradné vozidlo až do 27.4.2023, kedy mu bolo servisom umožnené opravené vozidlo si reálne prevziať. Poškodený totiž bol v právnom vzťahu so servisom a nie so žalovaným a dĺžku opravy, resp. dispozície s vozidlom, ktoré mal v reálnej držbe servis, nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Ak bol žalovaný presvedčený o tom, že opravované vozidlo malo byť vydané poškodenému už dňa 22.4.2023 a že servis ho až do 27.4.2023 zadržoval neoprávnene, v dôsledku čoho sú náklady za nájom náhradného vozidla za 5 dní vynaložené neúčelne, musí si ich vymáhať priamo od servisu a nie v tejto časti bezdôvodne krátiť poistné plnenie poškodenému.

5. Ku kráteniu poistného plnenia žalovaným z titulu rozdielu technických hodnôt vo výške 137,13 eur, a vo výške 27,69 eur z titulu zníženia 0,01 eur/1 km prvoinštančný súd uviedol, že takýto postup žalovaný ani v oznámení o poistnom plnení a ani v písomných podaniach v konaní pred súdom žiadnym spôsobom nešpecifikoval a nezdôvodnil, preto považoval krátenie poistného plnenia v tejto časti zo strany žalovaného za svojvoľné.

6. K začiatku plynutia omeškania žalovaného súd prvej inštancie konštatoval, že na priznanie úroku z omeškania sa vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo. V tejto súvislosti poukázal na závery vyslovené v rozhodnutiach Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 214/2020-29 a sp.zn. III. ÚS 215/2020 a Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obdo/27/2021. Náhrada škody, ktorú mal žalovaný vyplatiť je peňažným plnením a z dôvodu, že sa dostal s jeho plnením do omeškania, žalobca si uplatnil príslušenstvo žalovanej pohľadávky nasledujúcim dňom po uplynutí 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie, teda dňom 29.5.2023. Od tohto dátumu súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie príslušenstva žalovanej pohľadávky priznanej súdom, keďže dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Výšku úrokov z omeškania súd prvej inštancie určil v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v príslušnej požadovanej základnej úrokovej sadzbe.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalovanému, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná a bola preukázaná Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023. Žalovanému v prvom rade nebola celkom zrejmá argumentácia súdu, v zmysle ktorej malo byť vykonaním dokazovaním zistené, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poisťného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá sa stala predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného motorového vozidla. Súd prvej inštancie chcel pravdepodobne povedať, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 mala byť akási súdom bližšie nešpecifikovaná pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poisťného plnenia, ktorú mal podľa názoru súdu poškodený aj uplatniť voči žalovanému a súčasťou ktorej mal byť aj nárok poškodeného voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla. Žalovaný v súvislosti s touto argumentáciou uviedol, že prvoinštančný súd vôbec bližšie neuviedol, resp. nešpecifikoval, o akú konkrétnu pohľadávku poškodeného voči žalovanému z titulu poisťného plnenia (ktorej súčasťou mal byť podľa názoru súdu aj nárok poškodeného voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla) podľa jeho názoru malo ísť, žalovanému sa preto táto argumentácia súdu javila aj ako svojvoľná a nezrozumiteľná a napadnutý rozsudok preto podľa názoru žalovaného možno v tejto časti považovať aj za nepreskúmateľný (čím je podľa názoru žalovaného daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.). Žalovaný považoval uvedenú argumentáciu prvoinštančného súdu za takú, ktorá je navyše aj v rozpore s listinnými dôkazmi doloženými samotným žalobcom, nakoľko z bodu 1. a 2. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 podľa názoru žalovaného výslovne vyplýva, že predmetom postúpenia mal byť výslovne nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla, a nie nejaká iná pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poisťného plnenia, súčasťou ktorej má byť nárok poškodeného voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla. Napokon aj z oznámenia o poisťnom plnení zo dňa 2.5.2023 výslovne vyplýva, že mal byť postúpený nárok poškodeného voči žalovanému na poisťné plnenie (náhradu škody) z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Žalovaný mal preto za to, že súd prvej inštancie na tomto mieste na základe vykonaných dôkazov dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam. V súvislosti so samotným nárokom poškodeného na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla poukázal žalovaný na to, že v čase uzatvorenia danej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2024 zákonný nárok poškodeného voči žalovanému na náhradu nákladov na prenájom náhradného vozidla ani vôbec neexistoval, nakoľko zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie podmienok na vznik tohto nároku poškodeného voči žalovanému

vyplývajúcich z § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný pripomenul, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka až keď poškodený uhradí prenajímateľovi dlžnú sumu za prenájom náhradného vozidla, a u poisťovateľa následne uplatní a preukáže vynaloženie týchto nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, mu vzniká voči poisťovateľovi nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla, ktorý by následne bolo možné aj platne postúpiť na iný subjekt. V danom prípade však zo strany žalobcu neboli jednak doložené žiadne relevantné listinné dôkazy, ktoré by preukazovali úhradu danej faktúry za prenájom náhradného vozidla č. XXXXXXXX zo dňa 2.5.2023 zo strany poškodeného a teda reálne zmenšenie jeho majetkového stavu v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla (napr. v podobe bankového prevodu či pokladničného dokladu z elektronickej registračnej pokladnice), ako ani listinné dôkazy, ktoré by preukazovali, že poškodený si následne u žalovaného ako poisťovateľa aj uplatnil nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla a vznik tohto nároku mu doložením relevantných dokladov aj preukázal. Žalovaný mal preto za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď konštatoval, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal ujmu, ktorá mala spočívať v tom, že poškodený vynaložil náklady na prenájom náhradného vozidla (podobne aj v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie nesprávne tvrdil, že poškodenému mali v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť výdavky). Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku síce uviedol, že z hľadiska právneho posúdenia veci vychádzal zo zásady náhrady skutočnej škody, avšak listinné dôkazy doložené žalobcom žiadnym spôsobom nenasvedčujú tomu, že poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vznikla akákoľvek skutočná škoda. Žalovaný uviedol, že aktívna vecná legitímácia je objektívna kategória vyplývajúca z hmotného práva, pričom v prípade ak samotný primárny subjekt (poškodený) v zmysle hmotného práva nikdy nespĺnil podmienky na to, aby mu priamo voči žalovanému ako poisťovateľovi vzniklo právo na náhradu škody z titulu prenájmu náhradného vozidla, tak predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 bolo postúpenie neexistujúcej pohľadávky poškodeného, t.j. nemožné plnenie podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Inak povedané, poškodený v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 nemal voči žalovanému ako poisťovateľovi žiadnu peňažnú pohľadávku z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla, ako sa to konštatuje v bode I. zmluvy o postúpení pohľadávky. V súvislosti s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu napokon žalovaný dodal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil aj v tom smere, keď dospel k záveru, že započítaním pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcou z faktúry č. 5042023 v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky vznikla voči žalovanému pohľadávka vo výške 1 319,86 eur. Započítanie vzájomných pohľadávok predstavuje len právny konštrukt (resp. právnu fikciu), pri ktorej k žiadnemu skutočnému (reálnemu) plneniu nedochádza, ale dochádza tu len k zániku započítavaných pohľadávok a im zodpovedajúcim záväzkom (vrátane záväzku poškodeného na úhradu faktúry za prenájom náhradného vozidla). V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že vzájomným započítaním pohľadávok v zmysle bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky nedošlo zo strany poškodeného k žiadnej úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla a k vzniku akejkoľvek ujmy v majetkovej sfére poškodeného v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Z argumentácie súdu prvej inštancie sa navyše žalovanému javilo, že prvoinštančný súd posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok obsiahnutú v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky ako podstatnú súčasť tejto zmluvy, resp. ju posudzoval ako jeden právny úkon spolu s touto zmluvou. Žalovaný už v rámci svojho vyjadrenia v priebehu konania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.8.2023, sp. zn. 4Obdo/30/2022, v ktorom dovolací súd považoval za nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšieho stupňa už len to, že súdy nerozlišovali medzi samotnou kúpnu zmluvou a dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok, t.j. súdy nižšieho stupňa posudzovali dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok ako jeden právny úkon spolu s kúpnu zmluvou, resp. chápali ju ako podstatnú súčasť kúpnej zmluvy. Žalovaný mal za to, že vo svetle vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu už len samotným nerozlišovaním dohody o započítaní vzájomných pohľadávok obsiahnutej v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky a zmluvou o postúpení pohľadávky samotnou, súd vec nesprávne právne posúdil. Žalovaný napokon dodal, že žalobca podľa jeho názoru bezprostredne po tom čo mal byť prenájom náhradného vozidla ukončený na základe zmluvy o postúpení pohľadávky účelovo vytvára pohľadávku poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie voči žalobcovi, ktorú následne v rámci tohto právneho úkonu aj na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok započítava proti jeho pohľadávke na úhradu faktúry za prenájom náhradného vozidla voči poškodenému a v tomto ohľade potom v jeho podaniach tvrdí, že na základe tejto právnej fikcie (započítania), pri ktorej k žiadnemu skutočnému plneniu a teda ani k vzniku skutočnej

škody na strane poškodeného nedochádza, je aktívne legitimovaným na uplatňovanie daného nároku. Žalovanému sa však javilo, že takéto správanie žalobcu možno považovať aj za rozporné s dobrými mravmi. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto konaní.

9. Žalovaný bol toho názoru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil aj v tom smere, keď mal za to, že v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 11.3.2023 možno považovať aj náklady na prenájom náhradného vozidla, ktoré vzniknú po tom, čo bola oprava poškodeného vozidla už zavŕšená. Žalovaný tento záver súdu považoval taktiež za nesprávny a zotrval na svojej doterajšej argumentácií, že nájom náhradného vozidla je účelný a nevyhnutný len do obdobia, kedy je zavŕšená oprava poškodeného vozidla. Žalovaný ďalej poukázal na to, že vozidlo sa po zavŕšení jeho opravy dňa 21.4.2023 nachádzalo v servise už nie preto, že bolo opravované, ale preto, že podľa názoru žalovaného bolo bez akéhokoľvek právneho dôvodu servisom zadržované až do ukončenia likvidácie poisťnej udalosti poisťovňou. Žalovaný v tejto súvislosti taktiež poukázal aj na to, že faktúra za opravu poškodeného vozidla bola splatná až dňa 28.4.2023. Ďalej uviedol, že samotný súd prvej inštancie správne konštatoval, že poškodený je v právnom vzťahu so servisom, a nie so žalovaným. Inak povedané, medzi autoservisom a žalovaným v zásade podľa názoru žalovaného neexistuje žiadny relevantný právny vzťah, na základe ktorého by autoservis bol býval oprávnený nevydať poškodenému opravené vozidlo až do úhrady faktúry za opravu poškodeného vozidla žalovaným, resp. do vystavenia krycieho listu žalovaným. Žalovaný ďalej poznamenal, že ani prípadné zmluvné dojednanie medzi žalovaným ako poisťovňou a autoservisom dojednané v rámci zmluvy o spolupráci, ktoré by podmieňovalo vydanie opraveného vozidla doručením krycieho listu zo strany žalovaného ako poisťovne, by podľa platnej a účinnej právnej úpravy nemohlo byť platne dojednané bez účasti poškodeného ako majiteľa daného vozidla, nakoľko by išlo o ustanovenie, ktoré by zakladalo záväzky v neprospech poškodeného ako tretej strany, ktorá nie je účastníkom takejto zmluvy. Žalovaný ďalej poukázal na to, že odovzdaním poškodeného vozidla do autoservisu sa podľa jeho názoru medzi autoservisom a poškodeným zakladá osobitný druh zmluvy o dielo v podobe zmluvy o oprave veci podľa § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že podľa § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Objednávateľ je povinný vyzdvihnúť si vec najneskôr do jedného mesiaca od uplynutia času, keď sa oprava alebo úprava mala vykonať, a ak bola vykonaná neskôr, do jedného mesiaca od upovedomenia o jej vykonaní. Ak tak neurobí, je povinný zaplatiť poplatok za uskladnenie.“ Nakoľko pri oprave poškodeného vozidla teda nie je možné vopred presne určiť dobu opravy, tak možno predpokladať, že v prípade opravy poškodeného vozidla bude platiť druhá časť prvej vety § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a zhotoviteľ (autoservis) upovedomí poškodeného (objednávateľa) o vykonaní opravy, pričom poškodený má zákonnú lehotu jedného mesiaca na vyzdvihnutie opraveného vozidla. Podľa názoru žalovaného je preto aj z tohto dôvodu nemysliteľné, aby mal žalovaný ako poisťovateľ znášať prípadné náklady za prenájom náhradného vozidla aj v období, kedy má poškodený ako objednávateľ v zmysle § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka zákonnú povinnosť v lehote jedného mesiaca vyzdvihnúť si opravené vozidlo, resp. aby bol prípadne žalovaný povinný z titulu povinného zmluvného poistenia uhradiť autoservisu aj poplatok za uskladnenie, pokiaľ si poškodený opravené vozidlo nevyzdvihne včas. Autoservis ako zhotoviteľ tak má zákonnú povinnosť upovedomiť poškodeného ako objednávateľa o tom, že oprava jeho motorového vozidla bola zavŕšená a poškodený si môže opravené vozidlo vyzdvihnúť. Žalovaný mal za to, že tvrdenia žalobcu o tom, že oprava poškodeného vozidla má byť zavŕšená až okamihom, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného, sú aj v rozpore s ustanoveniami zmluvy o oprave veci podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko z § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa názoru žalovaného výslovne vyplýva, že moment faktického zavŕšenia opravy veci (napr. vozidla) nie je totožný s momentom prevzatia opravenej veci, pričom k prevzatiu veci teda dochádza až po faktickom zavŕšení opravy veci a upovedomení objednávateľa o možnosti prevzatia opravenej veci, a ide teda len o získanie opravenej veci objednávateľom do jeho dispozičnej sféry, a toto obdobie po faktickom zavŕšení opravy veci teda už nie je súčasťou samotného procesu opravy veci. Argumentáciu žalobcu týkajúcu sa bežnej obchodnej praxe v súvislosti s vydaním opraveného vozidla až po doručení krycieho listu poisťovňou príslušnému autoservisu podľa názoru žalovaného nemožno považovať za relevantnú a účinný prostriedok procesného útoku aj z toho dôvodu, že v danom prípade sa jedná o občianskoprávny vzťah, pričom na obchodné zvyklosti (resp. bežnú obchodnú prax) je v zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka možné prihliadať len v obchodnoprávných vzťahoch. V súvislosti s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 16.2.2023, sp.zn. III. ÚS 602/2022-34, z ktorého podľa názoru žalobcu vyplýva, že k ukončeniu opravy havarovaného vozidla dochádza de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného

na ďalšie užívanie, žalovaný poukázal na to, že z uznesenia ústavného súdu zo dňa 8.6.2023, sp. zn. IV. ÚS 303/2023, na ktoré poukazoval žalovaný aj vo svojom odpore zase vyplýva, že ústavný súd sa v zásade stotožnil s takým právnym názorom krajského ako aj okresného súdu, v zmysle ktorého za účelné nemožno považovať náklady, ktoré vznikli po tom, čo bolo vozidlo opravené. Ústavný súd v tomto rozhodnutí zo dňa 8.6.2023, sp.zn. IV. ÚS 303/2023 taktiež poznamenal, že právne závery krajského súdu vo vzťahu k spornej právnej otázke nevykazujú znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam. Žalovaný mal aj v zmysle vyššie uvedeného za to, že ústavný súd v jeho judikatúre doposiaľ nezaujal jasné a jednotné stanovisko k právnej otázke, že oprava poškodeného vozidla má byť zavŕšená až jeho odovzdaním poškodenému, ale žalovanému sa skôr javí, že ústavný súd skôr v týchto prípadoch posudzuje, či sú závery všeobecných súdov týkajúce sa doby prenájmu náhradných vozidiel udržateľné z ústavnoprávneho hľadiska. Žalovaný taktiež poukázal na to, že z časového hľadiska bolo uznesenie ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 303/2023 prijaté neskôr (8.6.2023) ako nález sp.zn. III. ÚS 602/2022-34 (16.2.2023).

10. Žalovaný napokon poukázal na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prakticky ani vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu uvedenou v poslednom vyjadrení žalovaného zo dňa 12.6.2024. Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalovaného taktiež nevysporiadal s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho duplike, kde žalovaný spochybňoval, že žalobca a poškodený mohli vopred poznať dobu opravy poškodeného vozidla. Žalovaný tak celkovo považuje napadnutý rozsudok súdu za neúplný a nepresvedčivý, vykazujúci znaky svojvôle a arbitrárnosti, nespĺňajúci požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalovaný má navyše taktiež za to, že napadnutý rozsudok súdu je na niektorých miestach aj nepreskúmateľný, na základe čoho možno aj tvrdiť, že konanie iná aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, resp. alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 8.8.2024, v ktorom uviedol, že žalovaný v odvolaní neuviedol nijaké relevantné skutočnosti ani nepredložil dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vecne správne, mal za to, že súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Žalovaným prezentované odvolacie dôvody považoval žalobca za neopodstatnené a zavádzajúce, súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v konaní a odôvodnenie rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolateľ v podstate vytyka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jeho návrhu na zamietnutie žaloby. Nie je však možné dôvodne vytykať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Podľa názoru žalobcu možno jednoznačne konštatovať, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Žalobca mal za to, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy. Zároveň sa vysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami žalobcom uplatneného nároku. Skutočnosť, že súd nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení.

12. Žalobca považoval námietky žalovaného týkajúce sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nemožnosti plnenia či údajnej neplatnosti započítania pohľadávok za účelové a zavádzajúce. Vo vzťahu

k týmto námietkam a danosti aktívnej vecnej legitímácie poukázal na svoju argumentáciu uvedenú v návrhu na vydanie platobného rozkazu, pričom právne otázky aktívnej vecnej legitímácie ako aj inštitútu započítania pohľadávok už boli v rámci rozhodovacej praxe súdov vyriešené a ustálené. Žalovaným namietané skutočnosti sú podľa názoru žalobcu bez významu pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, naopak, úvahy žalovaného považoval za absurdné a nelogické, nakoľko v zmysle jeho tvrdení by nemala existovať nijaká škoda na strane poškodeného ani v prípade, ak by k úhrade faktúry za prenájom náhradného došlo priamo jej zaplatením. Procesná obrana žalovaného je zároveň podľa názoru žalobcu v rozpore s jeho postupom šetrenia poistnej udalosti, keďže sám žalovaný postúpenú pohľadávku žalobcovi čiastočne splnil a až následne v priebehu konania spochybňoval aktívnu legitímáciu na strane žalobcu a nedôvodnosť započítania pohľadávok. Z uvedeného je zrejmé, že predmetné námietky žalovaného sú účelové a bez akéhokoľvek opodstatnenia. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že poškodenému v dôsledku nutnej potreby prenajať si náhradné vozidlo vznikol voči žalobcovi ako prenajímateľovi záväzok preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahrádzajúcim platenie – započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn., že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkoví. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Žalobca poukázal na to, že vyššie uvedený postup je súladný s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, pričom v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky k úhrade nájomného došlo započítaním. K otázke vzniku práva žalobcu poukázal na obsah zmluvy o postúpení pohľadávky, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na citované dojednanie bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.8.2023, sp.zn. 4Obdo/30/2022, na ktoré poukázal žalovaný, žalobca uviedol, že v ňom najvyšší súd posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako samostatný právny úkon pre účely posúdenia odporovateľnosti, teda išlo o absolútne odlišný predmet sporu od sporu vedeného medzi žalobcom a žalovaným, jeho závery nie je možné chápať v zmysle, aký im dáva žalovaný. Žalovaným formulované dôvody, na ktorých zakladá svoju námietku, žalobca považoval za nesprávne a právne irelevantné. Námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie nemožno podľa názoru žalobcu vyhovieť, opačný postup by bol nielen nesprávny, ale aj porušujúci princíp právnej istoty s poukazom na stovky obdobných súdnych sporov, v ktorých bol žalobcovi ako aktívne legitimovanému titulom postúpenia pohľadávky od poškodeného proti žalovanému priznaný nárok na zaplatenie nákladov na nájom náhradného vozidla.

13. K účelnosti nákladov na prenájom náhradného vozidla vo vzťahu k nákladom vynaloženým poškodeným na prenájom náhradného vozidla za obdobie prevyšujúce 37 dní žalobca uviedol, že sa plne stotožňuje s vyslovenými závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých súd prvej inštancie považoval náklady na nájom náhradného vozidla za vynaložené nutne a účelne, nakoľko boli vynaložené počas vykonávania opravy poškodeného vozidla. Uvedené závery sú v súlade s charakterom, účelom a povahou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Žalovaným prezentované odvolacie dôvody považoval žalobca za neopodstatnené a zavádzajúce, nakoľko súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v tomto konaní. V prejednávanej spore je podľa názoru žalobcu určujúca skutočnosť, že sa poškodený dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové

vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinenej klientom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodený prenájmom náhradného motorového vozidla len riešil dôsledky zapríčinené poistnou udalosťou a odstraňoval nepriaznivý stav. V súvislosti s dĺžkou trvania nájmu a jej dôvodnosti žalobca poukázal na svoju argumentáciu pred súdom prvej inštancie a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Žalobca mal za to, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného predmetným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise je priamym a bezprostredným následkom konania poistenca žalovanej, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy motorového vozidla, či na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Užívanie opraveného motorového vozidla mu umožňuje autorizovaný autoservis, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne (žalovanej), až keď sú mu nahradené náklady spojené s vykonanou opravou motorového vozidla, na ktorých úhradu je zaviazaná poisťovňa. Ak autoservis vydá opravené vozidlo po úhrade nákladov na opravu motorového vozidla, resp. doručení krycieho listu zo strany poisťovne, a žalobca preukáže súdu, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené motorové vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených s jeho prenájmom. Postup autoservisu, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne, pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vracaní poškodenému nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla v autoservise vylúčený z užívania svojho motorového vozidla, a to v dôsledku primárnej príčiny, ktorou je vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinností poistenca poisťovne. Náhrada nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla, resp. vystavenie krycieho listu, je povinnosťou poisťovne. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o tom, že náklady na prenájom náhradného vozidla vzniknuté po vystavení faktúry za opravu nie je možné považovať za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Uvedený záver totiž nerefektuje na účel náhradného vozidla vymedzený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý podľa názoru žalobcu vylučuje dopad konania autorizovaného autoservisu na príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a nutnosťou a účelnosťou užívania náhradného vozidla po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise. Žalobca v intenciách záverov plynúcich z uvedeného nálezu zastával názor, že na poškodenom, resp. žalobcovi ani nemôže spočívať dôkazné bremeno ohľadom skutočností, ktoré nastali mimo jeho vplyvu (okolnosti trvania opravy, doručovania krycieho listu, nevydania motorového vozidla ku dňu vykonania jeho opravy). Žalobca poukázal na to, že autoservis je zodpovedný za riadne a včasné plnenie svojmu zmluvnému partnerovi, ktorým je poisťovňa. Zodpovednostný vzťah medzi autoservisom a poisťovňou vzniká v dôsledku vzniku nákladov, ktoré poisťovňa musela znášať pre porušenie jeho povinností. Táto zodpovednosť však nevylučuje vecnú súvislosť medzi pôsobením prvej príčiny, a to škodovej udalosti, so vznikom škodového následku, ktorým je vznik nákladov na prenájom náhradného vozidla pre nemožnosť užívania vlastného poškodeného vozidla poškodeným, ktoré sa za účelom vykonania jeho opravy nachádza v autoservise. Ide tak o škodu, ktorá je adekvátnym dôsledkom protiprávneho konania, a to podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností. Čakanie na krycí list tak spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla. Bez súvisu a opodstatnenia pre dané konanie je podľa názoru žalobcu poukaz žalovaného na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 8.6.2023, sp.zn. IV. ÚS 303/2023. Predmetným rozhodnutím totiž ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú s poukazom na ústavnú akceptovateľnosť sťažnosťou napadnutého rozsudku. Vzhľadom k tomu, že ústavný súd sa meritom sťažnosti a prejednávanej veci vôbec nezaoberal, považoval žalobca označené uznesenie za bezpredmetné. Práve naopak, rozhodovacia prax, o ktorú žalovaný opieral svoju procesnú obranu považoval žalobca za prekonanú, a to s poukazom na právny názor ústavného súdu, ako aj s poukazom na aktuálnu rozhodovacia prax. Žalobca bol presvedčený o správnosti ním prezentovaného výkladu a interpretácie nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 16.2.2023, č.k. III. ÚS 602/2022-34 a vzhľadom na množstvo rozhodnutí súdov prvej inštancie i odvolacích súdov mal za to, že v otázke účelnosti nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla došlo k ustáleniu rozhodovacej praxe v zmysle argumentácie žalobcu. Žalobca pre podporu jeho argumentácie poukázal tiež na ďalšie aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.4.2024, sp.zn. 6Co/84/2023 a zo dňa 30.4.2024, sp.zn. 6Co/77/2023, ktorých závery sú rovnako aplikovateľné na predmetné konanie. Nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní na základe uvedeného považoval žalobca za plne dôvodný. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je z jeho pohľadu plne v súlade s vykonaným dokazovaním a právne posúdenie

zodpovedá povahe vynaloženia nákladov z hľadiska účelnosti, dôvodnosti a bezprostrednej súvislosti so škodovou udalosťou. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Žalovaný reagoval podaním zo dňa 19.8.2024, v ktorom sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho vyjadrení, ktorú považoval v celom rozsahu za nesprávnu, nemajúcu žiadnu oporu v platnej právnej úprave. Žalovaný mal to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku prakticky žiadnym spôsobom nezaoberal argumentáciou žalovaného týkajúcou sa problematiky vzniku skutočnej škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, započítania či neprípustnosti chápania dohody o započítaní vzájomných pohľadávok ako podstatnej obsahovej súčasť iného právneho úkonu. Navyše posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany prvoinštančného súdu je nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, neúplné, ako aj vnútorne rozporné. Žalovaný mal za to, že posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalovaný sa z odôvodnenia napadnutého rozsudku prakticky žiadnym zrozumiteľným spôsobom nedozvedel, prečo by žalobca mal mať aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie daného nároku v súdnom konaní. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že právne otázky aktívnej vecnej legitímácie už boli v rámci rozhodovacej praxe súdov vyriešené a ustálené, toto tvrdenie považoval žalovaný za nesprávne a zavádzajúce, nakoľko aktívna vecná legitímácia žalobcu v obdobných sporoch nebola potvrdená žiadnou z najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky. Žalovaný mal preto jednoznačne za to, že otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v sporoch vedených na rovnakom alebo podobnom skutkovom základe nemožno v žiadnom prípade považovať za vyriešenú a ustálenú. V tejto súvislosti podporne poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.6.2024, č.k. 8Co/46/2024-362. Navyše dodal, že Najvyšší súd SR v jeho rozhodnutí zo dňa 23.8.2023, sp.zn. 4Obdo/30/2022 považoval za problematické už len to, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok bola chápaná ako podstatná súčasť iného právneho úkonu, resp. bola posudzovaná s iným právnym úkonom ako jeden právny úkon. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že v prípade rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.8.2023, sp.zn. 4Obdo/30/2022 išlo o absolútne odlišný predmet sporu a najvyšší súd tu posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako samostatný právny úkon pre účely posúdenia odporovateľnosti žalovaný uviedol, že žiadnym spôsobom nespochybňuje (ani nikdy nespochybňoval), že v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu sa jednalo o odlišný skutkový stav. Avšak mal za to, že najvyšší súd v tomto rozhodnutí prijal jednoznačný záver, že dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok nemožno nikdy chápať ako podstatnú súčasť iného právneho úkonu, resp. ju nemožno posudzovať s iným právnym úkonom ako jeden právny úkon. Mal za to, že podobne ako v prípade uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu bolo potrebné pre účely posúdenia odporovateľnosti posudzovať dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako samostatný právny úkon, tak aj v danom prípade je potrebné za účelom posúdenia platnosti postúpenia (resp. aktívnej vecnej legitímácie žalobcu) posudzovať dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok obsiahnutú v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 ako samostatný právny úkon. Žalovaný ďalej uviedol, že nikdy nespochybňoval, že riadne splnenie záväzku (resp. dlhu) podľa § 559 Občianskeho zákonníka je rovnako ako inštitút započítania podľa § 580 Občianskeho zákonníka jedným zo spôsobov zániku záväzkov. Avšak tak pri zániku záväzku započítaním, na rozdiel od zániku záväzku splnením nedochádza k žiadnemu skutočnému (reálnemu) plneniu. Započítanie je len právny konštrukt resp. právna fikcia, na základe ktorej dochádza len k zániku vzájomne sa kryjúcich práv a záväzkov subjektov práva, a nedochádza tu k žiadnemu splneniu dlhu resp. k úhrade (akejkoľvek) peňažnej pohľadávky. K vzniku skutočnej škody v majetkovej sfére poškodeného v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla teda mohlo dôjsť len v prípade, pokiaľ by k zániku záväzku poškodeného vyplývajúceho mu z faktúry za prenájom náhradného vozidla došlo riadnym splnením tohto peňažného záväzku zo strany poškodeného (a to či už úhradou tohto dlhu v hotovosti alebo bankovým prevodom). Je teda zrejmé, že len v prípade, ak záväzok poškodeného vyplývajúci mu z faktúry za prenájom náhradného vozidla zanikne riadnym splnením podľa § 559 Občianskeho zákonníka, je realizovaný hospodársky dôvod, pre ktorý medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom vznikol záväzkový nájomný vzťah. V prípade prenájmu náhradného vozidla je zrejmé, že hospodárskym dôvodom (kauzou) vzniku takéhoto záväzkového vzťahu je poskytnutie služby (prenájom náhradného vozidla) za peniaze (nájomné). Započítaním vzájomných pohľadávok preto nemôže byť realizovaný hospodársky dôvod (kauza), pre ktorý medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom vznikol záväzkový nájomný vzťah, nakoľko pri započítaní k žiadnemu skutočnému plneniu (t.j. k reálnemu poskytnutiu peňažných prostriedkov) nedochádza. Na podporu vyššie uvedenej argumentácie žalobca opätovne

poukázal na to, že pojem „skutočná škoda“ sa dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného (R 55/1971), či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007). Nepostačuje zvýšenie pasív. Ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla, samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Najvyšší súd Českej republiky v súvislosti s vyššie uvedeným napr. v jeho uznesení zo dňa 7.2.2007, sp.zn. 25 Cdo 2744/2006 uviedol, že len samotná suma, ktorú poškodený dlhuje svojmu veriteľovi z titulu nájmu náhradného vozidla, nie je ujmou, ktorá by už nastala v jeho majetkovej sfére. Povinnosť poškodeného ako dlžníka zaplatiť dlh svojmu veriteľovi vznikla z jeho záväzku zo zmluvy o nájme náhradného vozidla a pokiaľ nebola splnená (dlh zaplatený), majetkový stav poškodeného sa o túto hodnotu neznižuje. To platí aj v situácii, keď už bolo o platobnej povinnosti poškodeného voči jeho veriteľovi rozhodnuté súdom. Rozhodujúce je to, že dlh nebol splnený. Je teda zrejmé, že základným a prvotným predpokladom vzniku akéhokoľvek nároku zo zodpovednosti za škodu je preukázanie vzniku skutočnej škody, pričom v prípade prenájmu náhradného vozidla poškodenému vzniká skutočná škoda až vtedy, pokiaľ poškodený svoj dlh voči prenajímateľovi riadne zaplatí, čím sa majetkový stav poškodeného o túto hodnotu znižuje. Naopak pri započítaní vzájomných pohľadávok dochádza len k zániku vzájomných práv a povinností a majetkový stav poškodeného sa tu žiadnym spôsobom neznižuje. V danom prípade teda nebol naplnený základný a prvotný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, nakoľko započítaním sa majetkový stav poškodeného žiadnym spôsobom neznižuje a nedochádza tu k vzniku skutočnej škody na strane poškodeného v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Žalovaný ďalej poukázal na to, že v súlade so zásadou náhrady skutočnej škody pri samotnom poškodení motorového vozidla resp. škode na motorovom vozidle sa majetkový stav poškodeného znižuje už samotným poškodením resp. zničením motorového vozidla, zatiaľ čo v prípade prenájmu náhradného vozidla sa len samotným vystavením faktúry za prenájom (t.j. zvýšením pasív poškodeného) majetkový stav poškodeného neznižuje, ale k tomuto dochádza až v prípade, keď poškodený faktúru za prenájom náhradného vozidla prenajímateľovi riadne uhradí (t.j. záväzok poškodeného na úhradu nájomného za prenájom náhradného vozidla zanikne riadnym splnením dlhu podľa § 559 Občianskeho zákonníka). Zatiaľ čo v súvislosti so samotným poškodením motorového vozidla vznikla poškodenému skutočná škoda už v deň dopravnej nehody (t.j. 11.3.2023), tak v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mohla poškodenému vzniknúť skutočná škoda až v okamihu, kedy by poškodený ako nájomca žalobcovi ako prenajímateľovi faktúru za prenájom náhradného vozidla č. 5042023 zo dňa 2.5.2023 riadne uhradil (t.j. záväzok poškodeného vyplývajúci mu voči žalobcovi z faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 5042023 zo dňa 2.5.2023 by zanikol riadnym splnením podľa § 559 Občianskeho zákonníka). Nakoľko teda pri započítaní nedochádza k žiadnemu skutočnému plneniu (a majetkový stav poškodeného sa teda v dôsledku započítania žiadnym spôsobom neznižuje, ako by tomu bolo bývalo v prípade, keby poškodený faktúru za prenájom náhradného vozidla riadne uhradil), ale dochádza tu len k zániku započítavaných vzájomných pohľadávok a im zodpovedajúcim záväzkom (vrátane zániku nesplneného záväzku poškodeného uhradiť žalobcovi ako prenajímateľovi nájomné za prenájom náhradného vozidla), tak poškodený sa fakticky podpisom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 dostal do stavu, ako keby bol býval náhradné vozidlo užívať bezplatne. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.6.2017, sp.zn. 4Cob/101/2015, ktorý v tomto rozhodnutí okrem iného aj uviedol, že „Okrem toho náhradné vozidlo bolo poškodenému poskytnuté na základe Zmluvy o poskytnutí náhradného vozidla bezplatne, preto mu nemohla vzniknúť žiadna škoda.“ V súvislosti s vyššie uvedeným žalovaný konštatoval, že žalobca prostredníctvom webovej stránky A. ponúka poškodeným pri dopravných nehodách bezplatné zapožičanie náhradného vozidla po dobu opravy poškodeného vozidla. Vyššie uvedené skutočnosti vyplývajúce z tejto webovej stránky podľa názoru žalovaného taktiež vyvracajú tvrdenia žalobcu uvedené v jeho žalobe či ostatných podaniach, podľa ktorých malo na strane poškodeného dôjsť k vzniku akejkoľvek škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Podľa názoru žalovaného, ak teda žalobca prostredníctvom webovej stránky A.. sk sľubuje poškodeným dopravnými nehodami prenájom náhradného vozidla bezplatne, táto skutočnosť bez akýchkoľvek pochybností preukazuje aj to, že žalobca si je veľmi dobre vedomý toho, že pri započítaní nedochádza k žiadnemu skutočnému plneniu a teda ani k žiadnej úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla zo strany poškodeného, a že žalobca dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok používa ako prostriedok na obchádzanie príslušných ust. § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V opačnom prípade totiž, ak by žalobca ponúkal poškodeným dopravnými nehodami prenájom náhradného vozidla bezplatne, a následne by poškodenému po ukončení nájmu vystavil faktúru za prenájom náhradného vozidla, ktorej úhrady by

sa od poškodeného aj reálne domáhal, mohol by žalobca takýmto svojim správaním naplniť napr. skutkovú podstatu klamlivej reklamy podľa § 45 Obchodného zákonníka. Žalobca tak v zásade na to, aby „vynuloval“ záväzok poškodeného na úhradu nájomného bez toho, že by mu poškodený za prenájom náhradného vozidla musel reálne uhradiť čo i len jeden cent, používa dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok a následne v rámci súdneho konania nesprávne a podľa všetkého aj účelovo tvrdí, že poškodený mu mal faktúru za prenájom náhradného vozidla uhradiť v dôsledku čoho mala poškodenému vzniknúť škoda. Žalobca konštatoval, že splnenie a započítanie sú dva odlišné spôsoby zániku záväzku, ktoré teda nemožno navzájom zamieňať resp. zmiešavať, pričom mal za to, že ide o skutočnosť, ktorá by aj súdu mala byť známa, a ktorú by mal súd v rámci právneho posúdenia vecí aj zohľadňovať. Súd prvej inštancie teda vec jednoznačne nesprávne právne posúdil pokiaľ dospel k záveru, že v dôsledku započítania vzájomných pohľadávok podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky malo dôjsť k akémukoľvek skutočnému (reálnemu) zmenšeniu majetku poškodeného. Takéto právne posúdenie zo strany súdu podľa názoru žalovaného nemá žiadnu oporu v zákonnej úprave. Žalovaný uviedol, že v sporoch týkajúcich sa náhrady škody musí byť vznik skutočnej škody ako prvotný a základný predpoklad vzniku akejkolvek zodpovednosti za škodu naplnený najneskôr v čase, kedy súd o nároku na náhradu škody rozhoduje, pretože v opačnom prípade by nepreukázanie vzniku skutočnej škody najneskôr v dobe rozhodovania súdu o uplatnenom nároku malo automaticky viesť k zamietnutiu žaloby. Žalovaný poukázal na argumentáciu žalobcu, ktorý uviedol, že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Žalovaný mal za to, že na tejto uvedenej argumentácii žalobcu možno taktiež jasne vidieť, že žalobca používa zmluvu o postúpení pohľadávky a dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako prostriedky na obchádzanie hmotnoprávných ust. § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobcovi v zmysle hmotného práva žiadnym spôsobom neprináleží domáhať sa voči žalovanému úhrady faktúry za prenájom náhradného vozidla, nakoľko žalobca sa z titulu uzatvorenej zmluvy o prenájme náhradného vozidla môže ako prenajímateľ domáhať úhrady faktúry za prenájom náhradného vozidla len voči poškodenému ako nájomcovi. Je taktiež výlučne len vecou žalobcu ako prenajímateľa, pokiaľ by mu poškodený ako nájomca faktúru za prenájom náhradného vozidla riadne neuhradil, aby sa žalobca ako veriteľ úhrady tejto faktúry voči poškodenému ako dlžníkovi domáhal napr. aj súdnou cestou. V prípade ak by poškodený žalobcovi faktúru za prenájom náhradného vozidla riadne uhradil, tak hospodársky účel zmluvy o prenájme náhradného vozidla by bol naplnený a v zásade pre žalobcu by bolo ďalej už úplne irelevantné, či by si poškodený nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla následne voči žalovanému ako poisťovateľovi aj uplatňoval a ak áno, či by žalovaný ako poisťovateľ následne priznal poškodenému náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla v plnej výške, resp. by mu žalovaný určitú pomernú časť nepriznal (krátil). Ak by teda poškodený faktúru za prenájom náhradného vozidla žalobcovi riadne uhradil a následne by si voči žalovanému uplatnil nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, ktorý by mu žalovaný ako poisťovateľ nepriznal v celej uplatnenej výške, tak poškodený by mal možnosť domáhať sa neuspokojenej časti jeho nároku na náhradu škody napr. aj súdnou cestou či prostredníctvom dohľadu Národnej banky Slovenska. resp. by mohol svoju neuspokojenú časť nároku na náhradu škody postúpiť na iný subjekt. Žalovaný mal za to, že spôsob akým žalobca v sporoch vedených na rovnakom alebo obdobnom skutkovom základe zakladá svoju aktívnu vecnú legitímáciu, vykazuje znaky obchádzania zákona podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že už len samotná pohľadávka poškodeného na odplatu za postúpenie voči žalobcovi je účelovo („umelo“) vytváraná až samotnou zmluvou o postúpení pohľadávky za účelom vykonania započítacieho úkonu, t.j. nejedná sa o pohľadávku poškodeného voči žalobcovi, ktorou by poškodený voči žalobcovi disponoval už pred samotným uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky (napr. z dôvodu obchodných vzťahov medzi žalobcom a poškodeným a pod.). Žalovaný ďalej poukázal napr. aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.1.2008, sp.zn. 8Sžo/29/2007, v ktorom najvyšší súd uviedol, že obchádzanie zákona môže spočívať aj v tom, keď sa subjekty práva snažia vylúčiť určité záväzné pravidlo zámerným použitím prostriedkov, ktoré sami o sebe zákonom nie sú zakázané. Najvyšší súd ďalej v tejto súvislosti taktiež uviedol, že konanie „fraudem legis“ predstavuje postup, kedy sa niekto správa podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnu normou nepredvídaný a nežiaduci. Žalovaný mal za to, že žalobca a poškodený sa v danom prípade zmluvou o započítaní vzájomných pohľadávok a zmluvou o postúpení pohľadávky snažia vylúčiť záväzné pravidlo zakotvené v § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení so zásadou náhrady skutočnej škody

vyplývajúcej z § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Hoci samotné uzatvorenie dohody o započítaní vzájomných pohľadávok a zmluvy o postúpení pohľadávky nie sú prostriedky, ktoré by sami o sebe boli zákonom zakázané, žalobca a poškodený týmito prostriedkami podľa názoru žalovaného sledujú výsledok, ktorý je v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení so zásadou náhrady skutočnej škody vyplývajúcej z § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepredvídaný a nežiaduci. Z vyššie uvedeného je teda podľa názoru žalovaného zrejme, že zo správania žalobcu a poškodeného možno vyvodiť, že žalobca a poškodený uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky a uzatvorením dohody o započítaní vzájomných pohľadávok sledovali to, aby poškodený ako dlžník nemusel žalobcovi ako veriteľovi riadne uhradiť dlžné nájomné za prenájom náhradného vozidla a aby si žalobca, ktorý inak podľa hmotného práva nemá žiadny nárok domáhať sa voči žalovanému úhrady nájomného za prenájom náhradného vozidla mohol voči žalovanému uplatňovať sumu, ktorú za prenájom náhradného vozidla vyfakturoval poškodenému a ktorú mu poškodený nikdy riadne neuhradil. Podľa názoru žalovaného zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 možno považovať za absolútne neplatný právny úkon aj z toho dôvodu, že účelom tejto zmluvy je obchádzanie zákona v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.1.2023, sp. zn. 16Co/128/2019, v ktorom krajský súd uviedol, že „Neskoršia súdna prax sa odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn., 2Obo/49/2008, zo dňa 14.5.2008, rozsudok sp.zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.1.2009, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2009: R 60/2018): táto súdna prax bola aprobovaná aj v konaní pred Ústavným súdom SR (uznesenie sp.zn. IV ÚS/337/2012, zo dňa 3.7.2012). V spore o splnenie pohľadávky, kedy postúpenú pohľadávku nie je ešte uhradená, je teda súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex offico) ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona (ex lege) a od počiatku (ex tunc) sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený.“ Z hľadiska vyššie uvedeného žalovaný považoval aj za úplne bezpredmetnú argumentáciu žalobcu, že žalovaný čiastočne plnil a jeho procesná obrana tak má byť v rozpore s jeho postupom šetrenia poistnej udalosti, nakoľko v prípade vyhlásenia zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2023 za absolútne neplatný právny úkon by sa na túto zmluvu hľadelo, ako keby nebola nikdy uzavretá a plnenie, ktoré už žalovaný poskytol žalobcovi, by tak mohlo byť posudzované aj ako bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu. Žalovaný na záver dodal, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach viac krát vyslovil (napr. IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004), že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Žalovaný bol však toho názoru, že zdôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu vyššie uvedené požiadavky na riadne odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu či Európskeho súdu pre ľudské práva nespĺňa. Napokon v súvislosti s argumentáciou žalobcu, že námietke žalovaného týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie podľa jeho názoru nemožno vyhovieť aj z toho dôvodu, že by tým došlo k porušeniu princípu právnej istoty, žalovaný uviedol, že v rozpore s princípom právnej istoty nie je, pokiaľ v rámci rozhodovacej praxe súdov dôjde k odôvodnenému judikatúrnemu odklonu. Žalovaný už aj v iných skutkovo rovnakých alebo obdobných sporoch medzi ním a žalobcom uviedol, že v rozpore s princípom právnej istoty nie je, keď sa v rámci rozhodovacej praxe súdov objaví nová argumentácia, v dôsledku ktorej sa bude určitá právna otázka súdmi posudzovať inak, ako sa posudzovala doposiaľ. Žalovaný preto považoval nárok uplatňovaný žalobcom za nezákonný a odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne

zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

16. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

17. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

18. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

19. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

20. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. účinného v čase dopravnej nehody náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

21. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

22. Podľa § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

23. Odvolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania a dospel k záveru o preukázaní nároku žalobcu. V prejednávanej veci žalobca (ako právny nástupca poškodeného) uplatnil nárok na náhradu škody, ktorú utrpel na svojom motorovom vozidle, a to voči žalovanému ako poisťovní, ktorá mala uzavreté povinné zmluvné poistenie s poisteným, ktorý spôsobil škodu. Využil svoje právo vyplývajúce jej z § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení teda uplatnil svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi.

24. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca (ako postupník pohľadávky poškodeného) sa žalobou domáhal od žalovaného ako poisťovne zaplatať žalovanej sumy vo výške 318,97 eur spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 29.5.2023 až do zaplata, titulom náhrady škody podľa ust. § 4 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a ust. § 442 Občianskeho zákonníka (z celkovej škody 1 319,86 eur ako rozdielu medzi uplatneným a priznaným poistným plnením) na tom skutkovom základe, že dňa 11.3.2023 došlo k poistenej udalosti (dopravnej nehode) spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného a tým k vzniku škody na motorovom vozidle poškodeného, v dôsledku čoho nebolo možné poškodené motorové vozidlo užívať v čase jeho opravy (42 dní) a počas doby nevyhnutnej na opravu poškodeného motorového vozidla poškodený na základe Zmluvy o nájme náhradného vozidla užíval náhradné motorové vozidlo žalobcu za nájomné celkovo v sume 1 319,86 eur, pričom k zániku záväzku poškodeného došlo započítaním pohľadávok dohodou v Zmluve o postúpení pohľadávky (pohľadávky poškodeného na zaplata odplaty za postúpenie pohľadávky a pohľadávky žalobcu na zaplata ceny nájmu náhradného motorového vozidla poškodeným). Vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla poškodeným ako náhradu škody žalovaný čiastočne neuznal a neposkytol v tejto časti poistné plnenie.

25. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa (dostatočne) nevysporiadal s jeho námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 191/2018 zo dňa 13.11.2018, podľa ktorého: „Skutočnosť, že všeobecný súd konal so stranou v konaní v postavení žalovaného a žalobe vyhovel, znamená, že dospel k záveru, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, pričom nie je nevyhnuté, aby túto skutočnosť v rozhodnutí výslovne (expresis

verbis) konštatoval. ...“. Aplikujúc uvedené na prejednávajúcu vec, ak súd prvej inštancie vo veci konal so žalobcom a žalobe v celom rozsahu vyhovel, je zrejmé, že otázku danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu skúmal a vyhodnotil kladne.

26. Vychádzajúc zo Zmluvy o postúpení pohľadávky sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca je v spore aktívne vecne legitímovaný. Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k postúpeniu (budúcej) pohľadávky z titulu nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom náhradného motorového vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie (budúcej) pohľadávky). Odvolací súd poukazuje aj na to, že súdna prax sú zajedno v tom, že predmetom postúpenia môže byť aj pohľadávka budúca, t.j. taká, ktorá v čase uzavretia zmluvy ešte neexistuje a má vzniknúť v budúcnosti. K postúpeniu je spôsobilá aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná, a aj pohľadávka, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky. Okamih postupu pohľadávky je totožný s okamihom, kedy pohľadávka vznikne (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 20 Cdo 2527/2007 a sp. zn. 33 Cdo 4658/2009). Ak poškodený postúpil budúcu pohľadávku titulom náhrady škody, započítaním pohľadávok došlo fakticky k úhrade faktúry a k vzniku nároku na náhradu škody žalobcovi voči žalovanému. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitímovaným subjektom na jej uplatnenie, a započítaním predmetných pohľadávok nedošlo k zániku pohľadávky, ktorú už nemožno voči žalovanému vymáhať, ale došlo k zániku záväzku poškodeného na zaplatenie nájomného za náhradné motorové vozidlo žalobcovi, súčasne však vznikla pohľadávka voči žalovanému ako poisťovateľovi škodcu na náhradu škody titulom vzniku nákladov na nájom náhradného motorového vozidla po dobu zotrvania opravovaného poškodeného motorového vozidla poškodeného v autoservise.

27. Žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý mu vznikol voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je tak aj nájomné za prenájaté náhradné motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová/poistná udalosť (dopravná nehoda) spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale aj prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné poškodené motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody (poistnej udalosti) a v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné poškodené motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a bol povinný uhradiť cenu za jeho nájom po dobu opravy svojho poškodeného motorového vozidla. Právny nástupca poškodeného si na základe platnej Zmluvy o postúpení pohľadávky v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala nákladom, ktoré poškodenému vznikli a ktoré by inak nevznikli, ak by poškodený mohol používať svoje vlastné poškodené motorové vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zaviniel klient žalovaného.

28. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že poškodený nemohol postúpiť pohľadávku, nakoľko nebol majiteľom pohľadávky titulom náhrady škody, keďže neuhradil faktúru za prenájom náhradného motorového vozidla. Odvolací súd má za to, že Zmluva o postúpení pohľadávok je platným právnym úkonom a ako jeden celok upravuje viaceré navzájom prepojené práva a povinnosti jej zmluvných strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. V rámci Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného motorového vozidla s odplátou za postúpenie pohľadávky. Odvolací súd sa

nestotožnil s argumentáciou žalovaného, v zmysle ktorej pre účely vyvodenia vzniku škody je potrebné, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného motorového vozidla. Je pravdou, že započítanie je jedným zo spôsobov zániku vzájomne sa kryjúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka a jeho účelom je zánik záväzku bez toho, aby došlo ku skutočnému plneniu. Z právneho hľadiska započítanie teda nie je platením, i keď z hospodárskeho hľadiska má funkciu platenia. Uvedené však podľa názoru odvolacieho súdu nemá vplyv na záver, že poškodenému vznikla škoda v podobe vyfakturovaného nájomného za nájom náhradného vozidla, t.j., že došlo k úbytku na majetku poškodeného. Odvolateľom uvádzaný postup v kontraktačných procesoch odporuje aj bežnej realite každodenného života a zaužívaným kontraktačným postupom. Procesná obrana žalovaného je zároveň v rozpore s jeho postupom šetrenia poisťnej udalosti, keďže sám žalovaný postúpenú pohľadávku žalobcovi čiastočne splnil. Odvolací súd pri takto vyvodených záveroch o danosti aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcom primerane príkladmo poukazuje napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.12.2024 sp. zn. 7Co/120/2024, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/7/2021 zo dňa 30.06.2021 (uvádzané aj žalobcom), sp. zn. 6Co/32/2020 zo dňa 30.06.2020 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/5/2021 zo dňa 23.02.2022.

29. Vo vzťahu k námietke žalovaného, týkajúcej sa uplatňovanej náhrady škody spočívajúcej v nákladoch za prenájom motorového vozidla, odvolací súd poukazuje na to, že z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je tak aj nájomné za prenajaté náhradné motorové vozidlo. Z ustálenej judikatúry zároveň vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne, pričom posúdenie tejto otázky závisí od konkrétnych okolností prípadu. Vychádza sa pritom z toho, že zmyslom a účelom poskytnutia náhradného vozidla je zachovanie určitého životného štandardu poškodeného v situácii, keď dôjde k čiastočnému, resp. totálnemu poškodeniu vozidla. V prejednávanej veci nemožno konštatovať, že žalobca nepreukázal nevyhnutnosť dĺžky opravy motorového vozidla po dobu 42 dní, keď zároveň predložil v konaní čestné prehlásenie k dôvodom vypožičania náhradného vozidla, potvrdenie o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla, faktúru za prenájom vozidla, oznámenie o poisťnom plnení a potvrdenia o bežnej obchodnej praxi uplatňovanej pri oprave poškodeného vozidla. Z predložených dôkazov (spolu s faktúrou za opravu vozidla preloženou žalovaným) zároveň vyplynulo, že prenájom vozidla trval odo dňa 17.3.2023 (dopravná nehoda sa stala dňa 11.3.2023) do dňa 27.4.2023, t.j. do dňa doručenia krycieho listu autoservisu. Prenájom vozidla tak trval v období opravy poškodeného motorového vozidla a v období kým nebol doručený krycí list poisťovne autoservisu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky aplikovateľnú i na prejednávajúcu vec (napríklad rozhodnutia, sp. zn. III. ÚS 602/2022, sp. zn. III. ÚS 476/2024). Pokiaľ poškodený nemôže v dôsledku škodovej udalosti z objektívnych dôvodov užívať svoje vlastné motorové vozidlo a riešenie ponúka nájom náhradného vozidla, vzniká otázka dĺžky trvania takého nájmu. Za účelné obdobie nájmu vozidla sa považuje doba od momentu, kedy bolo poškodené vozidlo prijaté do opravy až do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti a o výške poisťného plnenia a poukazu finančných prostriedkov, resp. do jeho vydania poškodenému za predpokladu, že tento dobu nájmu úmyselne alebo z nedbanlivosti nepredĺžil svojim úmyselným konaním alebo nedbanlivosťou. V prejednávanej veci neboli z vykonaného dokazovania zistené také okolnosti, ktoré by svedčali úmyselnému alebo nedbanlivostnému konaniu žalobcu smerujúcemu k predĺženiu doby nájmu.

30. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

31. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p., a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).